

Arrest

**nr. 48 255 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 2 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 mei 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 24 december 2008 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 27 juli 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 34 455 van 23 november 2009 verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 27 juli 2009.

1.4. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 23 november 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 11 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nummer 40 913 van 26 maart 2010 verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 11 januari 2010.

1.7. Op 7 mei 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 2 juni 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.11.2009 bij onze diensten werd ingediend door : (M., R.) (...) + kind (E., M.) (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid). Weliswaar is in het verzoekschrift d.d. 23.11.2009 een verslag terug te vinden d.d. 30.06.2009 opgesteld door (O. D.), psycholoog. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een arts in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van arts in de geneeskunde bezit en diens gevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift.

Derhalve is de aanvraag niet onontvankelijk. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid en de rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van *"de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke behandeling en openbare behandeling van het proces"* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting:

"(...) Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing van onontvankelijkheid inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd:

(...)

Overwegende dat de aanvraag gericht tot de DVZ het volgende vermeldt :

"Dat het kindje (M.) aan ERNSTIGE PSYCHOLOGISCHE STORINGEN lijdt die vastgesteld werden in het centrum voor asielzoekers te Florennes, waar moeder en kind opgevangen werden lopens hun asielpcedure die opgestart werd op 24.12.08.

Het meisje is van etnisch gemengde origine, moeder van Tsjetsjeens-Ingoesje origine, vader van Russische origine en Christen;

Het meisje is eveneens als Christen gedoopt.

Dat tijdens hun opvang in Florennes, moeder en kind bedreigd werden door leden van de Tsjetsjeense gemeenschap, die de "moderne" en "oosterse" levenswijze van de moeder niet konden verdragen.

Dat het meisje haar identiteit verborgde uit vrees voor problemen : zij loog ivm haar naam en voornaam, haar vader enz

Dat verzoekster ten einde raad klacht neerlegde bij de Politie te Florennes op 22.06.09;

Dat haar overdracht naar een LOI tevens verzocht werd;

Dat verzoekerster en haar kind thans opgevangen worden te Anderlues sedert oktober 09;

Dat het kind tijdens haar verblijf te Florennes opgevolgd werd door een psycholoog, ten aanzien van de zware problematiek van het kind;

Het kind heeft nachtmerries, plast gedurende de nacht, weigert in eigen bed te slapen en toont zich gesloten en asociaal. Zij heeft tevens concentratiemoeilijkheden en is in het algemeen geen vrolijk kind.

Dat tengevolge van het verhuis thans gezocht wordt om het meisje verder op te volgen;

Dat zij toezicht nodig heeft om haar reeds labiele toestand te stabiliseren.

Dat de storingen, die blijkbaar reeds aanwezig waren en oorsprong vinden in de heel moeilijke levensomstandigheden en de persoonlijke belevenissen in Russische federatie tot hertoe niet zijn vastgesteld noch verzorgd in het oorsprongsland.

Dat deze ziekte in het land van herkomst niet kan worden verzorgd en dat mijn cliënte alleszins geen toegang heeft tot de nodige zorgen waarvan zij thans in België geniet.

Dat, onverminderd de asielmotieven die een terugkeer niet mogelijk maken, in Russische Federatie en meer bepaald in Tsjetsjenië, er thans slechts toegang is tot basiszorgen.

Dat bovendien een psychische therapie volkomen uitgesloten is bij gebrek aan elementair vertrouwen om over traumatiserende levensbelevissen te praten, die uiteraard verband houden met de gestoorde situatie in Ingoesjetië en Tsjetsjenië en de identitaire problemen van het kind gelet op zijn etnisch gemengde origine;

Dat bovendien de aard van de aandoening en de omstandigheden van optreden ervan geen terugkeer toelaten, vermits de aandoening is opgetreden omwille van de oorlogsomstandigheden en de blijvende heersende onveiligheid in Ingoesjetië en Tsjetsjenië, o.m. te wijten aan de blijvende etnische spanningen en het stijgende islamisme."

Verzoekende partij heeft op 23.11.2010 het verzoekschrift ingeleid met de documenten waarover zij thans beschikte, nl een copie van haar paspoort en een verslag van de behandelende Therapeut;

Verzoekende partij maakte tevens gewag van haar problemen in opvangcentrum en haar recent verhuis dat ook een wijziging met zich meebracht in de behandeling van het kindje.

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen. « L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les

assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni);»

Dat het kind onmogelijk verder in Russische Federatie en meer bepaald in Tsjetsjenië kan worden behandeld;

Dat ongeacht het feit dat het verslag getekend werd door een psycholoog, de ziekte vaststaat;

Dat verzoekende partij zich gedragen heeft conform de vereisten van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1080 in die zin dat zij "alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte " waarover zij op dat ogenblik beschikte heeft overgemaakt.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;"

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994,z.p.).

(...)

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoekster immers toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verzoeksters vage en ongestaafde kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980 geheel terecht het volgende geoordeeld:

"(...)".

Verzoeksters vage en summiere beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster uit allerlei beschouwingen (voor het merendeel vormen deze een herhaling van haar uiteenzetting in haar aanvraag), doch zij gaat hierbij in het geheel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Inderdaad verliest verzoekster uit het oog dat de wet uitdrukkelijk vereist dat een 'medisch getuigschrift' wordt gevoegd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In casu heeft verzoekster enkel een verslag van de psycholoog gevoegd, hetgeen uiteraard geen 'medisch getuigschrift' uitmaakt.

Voor zoveel als nodig merkt verzoekster op dat een psycholoog volgens Van Dale verklarend woordenboek een "kenner beoefenaar van de psychologie" is, terwijl psychologie "de wetenschap van de bewustzijnsverschijnselen, van de belevingen en gedragingen en ook begrip van de menselijke geest" is.

Een psycholoog op zich is dan ook geen arts in de geneeskunde; hij heeft een andere opleiding gevolgd dan een arts in de geneeskunde (met name een opleiding in de psychologie).

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht besloten dat "een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een arts in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van arts in de geneeskunde bezit en diens gevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift".

Inderdaad wordt op het attest van 30.06.2009 enkel vermeld dat de opsteller psycholoog is, en niet dat zij arts in de geneeskunde is, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid heeft beslist dat het door verzoekster voorgelegde verslag van een psycholoog niet kan worden aangezien als een medisch getuigschrift zoals vereist bij KB van 17.05.2007 (meerbepaald art. 7), zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekster uit ook geen kritiek op voormelde motieven van de bestreden beslissing, zodat zij aangeeft hiermee akkoord te gaan.

Haar beschouwingen, die geen betrekking hebben op de concrete motieven van de bestreden beslissing, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, en kunnen geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg hebben.

Terwijl de gemachtigde, nu deze heeft vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk was bij gebreke aan een medisch getuigschrift, uiteraard niet verder diende in te gaan op de beschouwingen van verzoekster in haar aanvraag.

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd, en geheel terecht genomen conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Overigens, waar verzoekster in de hoofding van het enig middel een schending aanvoert van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces en van machtsverschijding, dient te worden vastgesteld dat verzoekster hier niet verder op ingaat in de uiteenzetting van haar middel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat deze onderdelen van het enig middel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Waar verzoekster tot slot een schending van art. 3 EVRM aanvoert, laat de verwerende partij het volgende gelden.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat aan de door verzoekster kennelijk bedoelde verdragsvoorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

In antwoord op de door verzoekster geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- de in casu bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt!

(...)

In casu houdt de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in, zodat verzoekster haar kritiek niet kan worden aangenomen.

Overigens, in ondergeschikte orde merkt de verwerende partij nog op dat verzoekster niet aantoont dat haar dochter in het land van herkomst geen psychologische bijstand zal kunnen genieten. Evenmin toont zij aan dat zulks een schending van art. 3 EVRM zou kunnen uitmaken. Terwijl een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster niet verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst, maar haar enkel verplicht het Schengengebied te verlaten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

(...)

Terwijl de bestreden beslissing in casu niet eens een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat de vermeende schending van art. 3 EVRM zeker niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding dient te worden verwezen naar de in casu toegepaste wets- en reglementaire bepalingen.

Artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder dat de procedureregels door de Koning worden vastgesteld na overleg in Ministerraad en artikel 7, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), dat ingevolge deze wetsbepaling werd opgesteld, bepaalt het volgende :

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.”

Verzoekster betwist niet dat zij bij haar aanvraag om, op basis van de door haar ingeroepen gezondheidsproblemen van haar dochter, tot een verblijf gemachtigd te worden geen medisch getuigschrift heeft gevoegd. Zij stelt slechts dat zij een brief van een psychologe overmaakte. Een attest dat niet werd opgesteld door een arts kan evenwel niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en laat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, niet toe te besluiten dat “een ziekte

vaststaat”. Verweerder kon derhalve – gelet op het ontbreken van een medisch getuigschrift – overeenkomstig de uitdrukkelijke bepaling van artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaren.

Enige vorm van machtsverschrijding wordt niet aangetoond.

3.3.3. Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan slechts worden benadrukt dat haar stelling dat de problemen van haar dochter onmogelijk verder kunnen worden behandeld in de Russische Federatie en meer bepaald Tsjetsjenië niet meer is dan een ongestaafde bewering. De bestreden beslissing op zich houdt daarenboven geen enkele verplichting in voor verzoekster en haar dochter om zich naar Tsjetsjenië te begeven. Verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat de beslissing tot gevolg heeft dat zij zal worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Uit de uiteenzetting van verzoekster blijkt verder dat waar zij een schending aanvoert van de beginselen van een behoorlijk bestuur, zij doelt op een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij toont echter niet aan dat het bestuur de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en zich niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding. Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verder moet worden gesteld dat verzoekster weliswaar aanvoert dat zij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat zij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat zij aan de voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag onvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

3.3.5. Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing een administratieve beslissing is, die los van enige rechterlijke tussenkomst is tot stand gekomen, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze *“de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces”* zouden kunnen miskend zijn. Verzoekster geeft hieromtrent ook geen enkele toelichting, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het enig middel, in de mate dat het onvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK